

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 52382-11-20 מדינת ישראל נ' סיטבון

לפני:

כבוד השופט גיא אבנון

המאשימה:

מדינת ישראל
באמצעות תביעות מרכז – שלוחת נתניה

נגד

הנאשם:

יעקב סיטבון – ת"ז 308257088

בשם המאשימה:

עו"ד חן זערור

בשם הנאשם:

עו"ד שני מנחם

גזר דין

האם הסכמת המאשימה לסיים הליך בהסדר מותנה, שלא צלח לבסוף, מהווה תנאי מספיק לביטול הרשעה, גם כשאין טענה לנזק קונקרטי?

לאחר הליך הסדר מותנה שלא הבשיל, הורשע הנאשם בהתאם להודאתו בכתב אישום מתוקן בעבירת גניבה (שני אישומים), לפי סעיף 384 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין). מיד לאחר הכרעת הדין טענו הצדדים לעונש, מבלי שמי מהם ביקש להפנות את הנאשם לקבלת תסקיר מבחן. המאשימה עתרה להותיר את ההרשעה על כנה ולגזור על הנאשם עונש מאסר צופה פני עתיד, פיצויים למתלוננים והתחייבות כספית, ואילו ההגנה עתרה לסיים את ההליך ללא הרשעה, בהתבסס על הניסיון (שכשל) לסיים את ההליך המשפטי בהסדר מותנה, והגם שאין מחלוקת על כך שלא ייגרם לנאשם נזק מוחשי כלשהו כתוצאה מהרשעתו.

כתב אישום מתוקן

1. אישום ראשון: ביום 6.5.18 בשעה 11:45 לערך, בקיוסק בעיר נתניה, ביקש הנאשם לרכוש 2 טופסי "ווינר" בשווי 4,000 ₪. לאחר שבעל המקום (להלן: המתלונן מס' 1) שלח את הטפסים במסוף, לקח אותם הנאשם ונמלט בריצה מבלי לשלם תמורתם. אישום שני: ביום 7.5.18 בשעה 03:30 לערך, בקיוסק אחר בעיר נתניה, ביקש הנאשם לרכוש טופסי "ווינר" בשווי 2,520 ₪ וטופסי "לוטו" בשווי 3,764 ₪. לאחר שהמוכר במקום (להלן: המתלונן מס' 2) שלח את הטפסים במסוף, לקח אותם הנאשם וברח מבלי לשלם בעבורם.

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 52382-11-20 מדינת ישראל נ' סיטבון

ראיות וטיעוני הצדדים לעונש

2. ב"כ המאשימה ביקשה לקבוע מתחמי ענישה נפרדים לכל אחד מהאישומים, בין מאסר על תנאי לבין מספר חודשי מאסר שניתן לרצות בעבודות שירות, זאת בהינתן העובדה שמדובר במתלוננים שונים ובמקומות נפרדים בהם ביצע הנאשם את מעלליו. היא ביקשה להעמיד את עונשו של הנאשם בתחתית המתחם, על רקע היעדר הרשעות קודמות כלשהן, הודיה ונטילת אחריות, וביקשה לגזור את עונשו כמפורט לעיל (פס' 1). אשר לשאלת ההרשעה, הפנתה להלכת כתב - ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (להלן: ענין כתב), לכך שהרשעה לא תסב לנאשם נזק מוחשי כלשהו, וטענה כי הניסיון להיבנות מהליך של "הסדר מותנה" שלא צלח "איננה פרמטר בבחינת שאלת הרשעת נאשם בדיון". הנאשם, לטענתה, לא נרתם להליך השיקומי כמצופה ממנו, ולא שיתף פעולה כפי שנדרש על ידי שירות המבחן – הגורם המקצועי והמוסמך לחוות דעתו בשאלת שיקומם של נאשמים.

3. ב"כ הנאשם הצהירה מפורשות כי "למען הסר ספק ולחסוך טיעונים מחברתי, איננו טוענים לנזק קונקרטי, אלא הנימוק הוא אי הרשעה בשל הסדר מותנה שלא צלח". לדבריה, העבירות בוצעו על רקע התמכרותו של הנאשם להימורים. עסקינן במי שהודה במיוחס לו והביע צער כבר בהזדמנות הראשונה – בחקירתו במשטרה. הנאשם בן 29, נעדר הרשעות קודמות כלשהן. מאז האירועים מושא כתב האישום החל ביוזמתו ובכוחות עצמו בהליך גמילה במסגרת GA (מהמרים אנונימיים), שם הוא מתמיד בפגישות מדי יום במהלך השנתיים האחרונות. צירפה מכתב (ללא תאריך) מאת אדם בשם משה שבו, שסיפר כי הוא משמש חונך לנאשם מזה כשנה, וכי האחרון ביצע שינוי גדול בחייו ומתמודד עם התמכרותו לאחר קשיים מרובים (ע/1). ב"כ הנאשם הפנתה לפרוטוקול דיון מיום 22.1.19, עת הופנה הנאשם (בפעם השנייה) ליחידה להסדרים מותנים, ולדבריו של הנאשם בבית המשפט (ע/2). היא הוסיפה כי הנאשם מתנדב מזה תקופה ממושכת בבית תמחוי בנתניה – הציגה מכתב מיום 24.6.20 מאת רב קהילת ברסלב בנתניה, על כך שהנאשם "עסוק בעשייה, מגדל שני ילדים ואני באופן אישי עוקב אחריו ורואה את השינוי הגדול שהוא עשה" (ע/3). לדברי ההגנה, הנאשם ערך שינוי משמעותי בחייו, הוא נשוי ואב לשני ילדים קטנים, הצעיר בהם אובחן לאחרונה כלוקה באוטיזם.

כאמור, ב"כ הנאשם ביקשה לבטל את ההרשעה על בסיס הניסיון (שכשל) להגיע להסדר מותנה. לדבריה, הכישלון נבע מעמדת שירות המבחן שדרש מהנאשם לקטוע את ההליך הטיפולי המוצלח ב"מכורים אנונימיים", ולהשתתף במקום זאת בתוכנית טיפול אינטנסיבית ב"בית חוסן", תוכנית שעשויה להתאים למכורים המצויים בראשית התהליך הטיפולי, אך לא התאימה לנאשם

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 52382-11-20 מדינת ישראל נ' סיטבון

שבאותה עת טופל תקופה ממושכת. לשיטתה, עמדת המאשימה שנאותה לסיים את ההליך בהסדר מותנה (בכפוף לתנאים בהם לא עמד הנאשם סופו של יום), היא בגדר עילה מספקת כדי לבטל את ההרשעה, אף מבלי להצביע על נזק מוחשי שייגרם לנאשם כתוצאה מהרשעתו בדין. לתמיכה בטענתה זו הפנתה ב"כ הנאשם למספר פסקי דין אליהם אתייחס בהמשך. ב"כ המאשימה מצדה ביקשה לאבחן את פסקי הדין, וטענה כי אין בהם כדי לסתור את ההלכה המחייבת כפי שנקבעה בפסיקת בית המשפט העליון.

אשר למתחם העונש – ב"כ הנאשם הפנתה לכך שמדובר בשני אירועים זהים מבחינת אופן ביצוע העבירות, אשר התרחשו בהפרש של שעות ספורות זה מזה, ובהתאם ביקשה לקבוע מתחם יחיד. אשר לרכיב הפיצויים – הנאשם פיצה את המתלונן מס' 1 (ב"כ המאשימה אישרה זאת), ואילו באשר למתלונן מס' 2 – זה קיבל את כספו מגורמים עלומים, ואיננו שוהה בארץ כדי לאשש או להפריך את הטענה (כך לדברי הנאשם, אותם התבקשה המאשימה לבדוק). בהודעת עדכון מיום 18.4.21 מסרה ב"כ המאשימה כי שוחחה עם המתלונן מס' 2, ולדבריו לא זכה לפיצוי.

4. הנאשם סיפר שביצע את העבירות בתקופה בה חי ברחוב, וכי מזה תקופה ממושכת הוא משתתף בקבוצות גמילה, ומחלק מדי יום אוכל לנזקקים בבית תמחוי. הוא העיד כי התבקש על ידי שירות המבחן להתנדב בבית אבות, אך שם סירבו לקבלו בשל עבירות הגניבה שביצע. בהמשך הופנה (לבקשתו – כך טען) ל"בית חוסן". כשהגיע למקום גילה כי הוא "ממומן על-ידי מפעל הפיס. אני אישית נרתעתי". הוא סיפר על בנו שאובחן לאחרונה כמי שסובל מאוטיזם, על כך שהוא ורעייתו מתגוררים אצל הוריו, הוא איננו עובד ומצוי בחובות של מעל חצי מיליון ₪ לרשויות. לשאלת בית המשפט מדוע איננו עובד השיב תחילה כי "לא מקבלים אותי לעבודה", ומיד הוסיף כי "כל עבודה שאני אעבוד יקחו לי כמעט את כל הכסף בגלל חובות למדינה, אז אני עובד ככה מה שיש, וחי אצל ההורים". לשאלת בית המשפט מדוע להימנע מהרשעתו בגין העבירה שביצע, השיב כי "אין לי מה להגיד".

ד"ר

5. בטרם נצלול לסוגיה המרכזית שבמחלוקת – שאלת ההרשעה, אתייחס בקצרה למתחם העונש ולמיקומו של הנאשם בתוך המתחם. מקובלת עלי טענת ההגנה שביקשה לקבוע מתחם עונש יחיד וכולל לשני האירועים שהתרחשו בסמיכות זמנים, בהפרש של מספר שעות זה מזה, באופן פעולה זהה, גניבה לא מתוחכמת מקיוסק, כזו שלא הצריכה שימוש בעזרים או בשותפים. גם המתחם עצמו כפי שהוצע על ידי המאשימה (ולא נסתר על ידי ההגנה) סביר, הגם שמקל

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 52382-11-20 מדינת ישראל נ' סיטבון

קמעה, בין מאסר על תנאי לבין מספר חודשי מאסר שניתן לרצות בדרך של עבודות שירות. אומר בזהירות כי דומה שהעבירות היו מתוכננות, לבטח השנייה מביניהן, ולכן גם מתחם מחמיר מעט יותר עשוי היה להיות סביר, בפרט בהינתן שווין הכספי המצטבר של הגניבות, כ- 10,000 ₪, ובהינתן סוג הרכוש שנגנב (לא מדובר במי שגנב מזון לקיומו, אלא במכור להימורים שגנב טופסי הימורים). כך או כך, לא אחרוג לחומרה מהמתחם שהציגה המאשימה, ואף לא מבקשתה להעמיד את עונשו של הנאשם בתחתית המתחם, בעונש מאסר צופה פני עתיד. גם הרכיבים הנוספים, בדמות התחייבות כספית ופיצויים למתלוננים, מקובלים עלי. אשר למתלונן מס' 1 – אין חולק על כך שהנאשם פיצה אותו. אשר למתלונן מס' 2 – הנאשם אישר בהגינותו כי לא פיצה אותו, אך סבר כי פוצה על ידי אחרים עלומים מטעמו. בירור שערכה המאשימה העלה כי לא כך הדבר. מכאן, החלטתי לחייב את הנאשם בפיצויים למתלונן מס' 2.

6. סוגיית ההרשעה. ככלל, נאשם שאשמתו הוכחה יורשע בדין, למעט מקרים חריגים שבחריגים בהם נמצא יחס שאיננו סביר בין חומרת העבירה לבין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה. ההלכה בשאלת ההימנעות מהרשעה נקבעה בענין כתב, וכוחה יפה גם לאחר תיקון 113 לחוק העונשין. החלטה לסיים את ההליך ללא הרשעה מותנית בהתקיימותם של שני תנאים מצטברים: הראשון – סוג העבירה מאפשר ביטול ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה נוספים, השני – יש להראות כי ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם. הנאשם נדרש להצביע על פגיעה קשה וקונקרטיה בסיכויי שיקומו ולבסס אותה בראיות (רע"פ 5018/18 בוזגלו נ' מדינת ישראל (21.10.18, סעיף 9)).

7. ב"כ הנאשם הודיעה נחרצות כי איננה טוענת לנזק מוחשי, וביססה את עתירתה להימנע מהרשעה על ההסדר המותנה שלא צלח, תוך הפניה לפסיקה התומכת, לשיטתה, בטענותיה. נבחן עתה את פסקי הדין אליהם הפנתה:

ת"פ (נתניה) 19455-10-19 מדינת ישראל נ' סימניאן (טרם פורסם, 10.3.21). הנאשם הודה בביצוע עבירת איומים, והצדדים עתרו במשותף לסיים את ההליך ללא הרשעה, כשלטענת המאשימה מדובר בתיק חריג בנסיבותיו.

ת"פ (ת"א) 37388-12-17 מדינת ישראל נ' מזרחי (טרם פורסם, 21.2.21). הנאשמת הודתה בביצוע עבירות הטרדה באמצעות מתקן בזק והפרעה לעובד ציבור, לאחר ששלחה הודעות למתלוננת – מדריכה ביחידה לקידום נוער. הנאשמת הופנתה ליחידה להסדרים מותנים,

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 52382-11-20 מדינת ישראל נ' סיטבון

אך הדבר לא צלח בשל קשיים כלכליים של הנאשמת שסירבה להתחייב לתשלום קנס שהועמד כתנאי להסדר. בית המשפט עמד על גילה הצעיר של הנאשמת במועד ביצוע העבירה – בת 18; נעדרת הרשעות קודמות; שהביאה עצמה למסלול חיים נורמטיבי ומשקף טובות – שוקדת על השלמת לימודיה לצורך הגשת מועמדות ללימודים אקדמיים; השלימה שירות צבאי מלא; קיבלה אחריות מלאה על ביצוע העבירות, הביעה חרטה וצער עמוק ושלחה מכתב התנצלות. בית המשפט סבר כי האפשרות לסיים את ההליך בהסדר מותנה צריכה להביא להגמשה מסוימת בתנאים שנקבעו בענין כתב, אך קבע כי ממילא שניהם מתקיימים: העבירות בנסיבותיהן מאפשרות סיום ההליך ללא הרשעה, וקם חשש ממשי מפני פגיעה באפשרויות השיקום של הנאשמת.

ת"פ (ת"א) 19039-11-19 מדינת ישראל נ' אוחנה (טרם פורסם, 5.1.21). הנאשם הודה בכתב אישום מתוקן בביצוע עבירה של החזקת סם לצריכה עצמית – 51 גרם סם מסוג קנביס. הנאשם – בן 18 במועד ביצוע העבירה, נעדר הרשעות קודמות, הופנה להסדר מותנה אשר לא צלח בשל דרישת המאשימה לפסול בפועל את רישיון הנהיגה של הנאשם. בית המשפט עמד על כך ששני התנאים שנקבעו בפסיקה מתקיימים, במיוחד בהינתן גילו הצעיר של הנאשם המצדיק בדיקה מתונה של הנזק הקונקרטי שייגרם לו כתוצאה מהרשעתו.

ת"פ (ת"א) 29305-02-18 מדינת ישראל נ' אורלוב (טרם פורסם, 4.2.20). הנאשמת הודתה בביצוע עבירת גניבה, בכך שנטלה מחנות "סופרפארם" בקבוק בושם ושני מוצרי טבע בשווי כולל של 941 ₪. היא נתפסה בכף על-ידי קב"ט המקום, והמוצרים הוחזרו לחנות. המאשימה הודיעה על הסכמתה לסיים את ההליך ללא הרשעה, בכפוף לשל"צ, חתימה על התחייבות ותשלום פיצויים לבית העסק. ההגנה התנגדה לשל"צ, ובנסיבות אלה עתרה המאשימה להרשיעה. בית המשפט עמד על גילה של הנאשמת – 47, היעדר הרשעות קודמות, חלוף הזמן – 5 שנים ממועד ביצוע העבירה. בית המשפט הפנה להליכים אחרים שהסתיימו בפניו בהסכמת המאשימה ללא הרשעה, בהתחייבות כספית וללא רכיב של של"צ, ועמד על הצורך בעקביות וודאות משפטית, המשליכות על אמון הציבור במערכת המשפט. בנסיבות אלה קיבל את עתירת ההגנה, נמנע מהפניית הנאשמת לשירות המבחן, והורה על סיום ההליך ללא הרשעה, בהתחייבות כספית ופיצויים לחנות.

ת"פ (ת"א) 3025-03-16 מדינת ישראל נ' פלוני (24.10.18). הנאשם הורשע בהתאם להודאתו בכתב אישום מתוקן בעבירת תקיפה, בכך שלקח את מכשיר הטלפון מידה של

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 52382-11-20 מדינת ישראל נ' סיטבון

המתלוננת (אם בתם המשותפת) שביקשה לצלמו על רקע ויכוח ביניהם, ודחף אותה. הנאשם בן 43, נעדר הרשעות קודמות, מהנדס בעל תואר שני מהטכניון, הציג שורת תעודות סיום לימודים בהצטיינות ומכתבי המלצה. בדברו האחרון לעונש העיד הנאשם על נזק מוחשי משמעותי שייגרם לו כתוצאה מהרשעתו בדין. בית המשפט קבע כי מתקיימים שני התנאים שנקבעו בענין כתב. בגדרי למעלה מן הצורך הרחיב בית המשפט באשר לאפשרות ביטול ההרשעה אף אילו סבר כי לא הוכחה פגיעה קונקרטית.

אם נסכם בקצרה את פסקי הדין שהגישה ההגנה, הרי שבשלושה מהם עמד בית המשפט על כך ששני התנאים שנקבעו בענין כתב מתקיימים, בפסק דין אחד הודיעה המאשימה על הסכמתה לסיים את ההליך ללא הרשעה בשל נסיבות חריגות, ובפסק דין אחר חזרה בה המאשימה מהסכמתה לסיים את ההליך ללא הרשעה לאחר שהנאשמת לא נאותה לבצע של"צ, ובית המשפט קיבל את עמדת ההגנה, מבלי לקבוע מפורשות האם מתקיימים התנאים שנקבעו בענין כתב, אם לאו. אמירות נוספות בחלק מפסקי הדין, שהובעו בגדרי למעלה מן הצורך, לבטח אינן עומדות בליבת פסקי הדין באופן המצדיק הסתמכות עליהן. מכאן, לא מצאתי בפסקי הדין שהציגה ההגנה משום בסיס משפטי מספק לטענתה, לפיה די בהסכמתה העקרונית של המאשימה לסיים את ההליך בהסדר מותנה, כדי להצדיק ביטול ההרשעה לאחר שההסדר לא צלח.

8. נבחן עתה את ענינו של הנאשם בהינתן התנאים שנקבעו בפסיקה.

התנאי הראשון: סבורני כי עבירות הגניבה אותן ביצע הנאשם, חרף חומרתן, מאפשרות ביטול ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה נוספים. מדובר, אמנם, בעבירות שהנזק הכספי בצדן משמעותי (היקף כולל של כ- 10,000 ₪), אך לא ניתן להתעלם מנסיבותיו של הנאשם – מכור להימורים שביצע את העבירות על רקע התמכרותו, ומכך שמדובר בשני אירועים שהתרחשו בהפרש של שעות ספורות זה מזה, ללא תחכום, ללא שותפים, ומבלי להיעזר באמצעים כלשהם. אוסיף כי לדעתי, הסכמתה של המאשימה לסיים את ההליך בהסדר מותנה, צריכה להילקח בחשבון במכלול השיקולים בבחינת התנאי הראשון. משמע, העובדה שהמאשימה סברה כי העבירה בנסיבותיה ובנסיבותיו של הנאשם מאפשרת להגיע להסדר מותנה, יש בה כדי להשליך על בחינת סוג העבירה, קרי, האם מדובר בעבירה שחומרתה איננה מאפשרת, כשלעצמה, ביטול ההרשעה. לאירועים חמורים שהסתיימו ללא הרשעה ראו: ע"פ 7668/11 מדינת ישראל נ' רוסטובצב (24.4.12); ע"פ 9090/00 שניידרמן נ' מדינת ישראל (22.2.01);

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 52382-11-20 מדינת ישראל נ' סיטבון

עפ"ג (ב"ש) 62165-12-20 שמידט נ' מדינת ישראל (24.3.21); עפ"ג (ת"א) פודוגורני נ' מדינת ישראל (7.10.15); עפ"ג (חיפה) 25795-01-15 מרקוס נ' מדינת ישראל (26.2.15).

התנאי השני: אמנם, חרף הכלל בדבר החובה להוכיח פגיעה קונקרטית, ניתן להצביע על מקרים בהם בוטלה הרשעה אף בהיעדר אינדיקציה מוחשית ממשית לפגיעה. ראו רע"פ 8215/16 אברהם יצחק נ' מדינת ישראל (29.3.17); ע"פ 4466/13 פורטל נ' מדינת ישראל (22.5.14); רע"פ 3446/10 אלחלים נ' מדינת ישראל (6.4.11); עפ"ג (ב"ש) 66903-07-20 אבו מדיעם נ' מדינת ישראל (30.12.20); עפ"ג (י"ם) 20164-11-19 מדינת ישראל נ' כהן (8.7.20, לא פורסם); למקרה בו המאשימה הסכימה לביטול הרשעה חרף כך שלא ניתן היה להצביע על נזק מוחשי שייגרם לנאשם ראו ת"פ (רשל"צ) 15351-10-17 מדינת ישראל נ' שוסטר (14.1.19).

דא עקא, אף אילו שוכנעתי כי יש מקום להתגמשות מסוימת באשר לאופי הנזק המוחשי שצפוי להיגרם לנאשם, והיקפו של נזק זה, ברי כי לא ניתן להתעלם כליל מתנאי זה. הנאשם ובאת כוחו, בהגנותם, אישרו כי לא ייגרם לנאשם נזק כלשהו כתוצאה מהרשעתו בדין, ולבטח לא הצביעו על נזק פוטנציאלי. הנאשם בן 29, איננו עובד (למצער בעבודה לגיטימית – ראו דברו האחרון של הנאשם), איננו מתעתד לעבוד (שוב – דברי הנאשם לעונש), ולא הצביע על תוכניות כלשהן העלולות להיפגע כתוצאה מהרשעתו. ברי כי במצב דברים זה, בו התנאי השני איננו מתקיים כלל, לא ניתן להצדיק את סיום ההליך ללא הרשעה.

עוד בהקשר זה: מקובלת עלי טענת המאשימה, כי עצם נכונותה לסיים את ההליך מחוץ לכותלי בית המשפט בכפוף להתקיימותם של תנאי הסדר מותנה, אין משמעותה כי הנאשם קנה את הזכות להימנע מהרשעה אף מבלי שעמד בתנאי ההסדר. שאחרת, מדוע להם לנאשמים להתאמץ ולקיים את ההתחייבות עליה חתמו? יודיעו על הסכמתם, לאחר מכן יחזרו בהם, והתוצאה מובטחת. אוסיף, כי גם אם קיים מתאם מסוים בין הליכים שעשויים להגיע לכדי הסדר מותנה, לבין הליכים שעשויים להסתיים ללא הרשעה, הרי שהשיקולים אינם זהים, ובהתאם גם התנאים והההליך שונים זה מזה. קבלת עתירת ההגנה, לפיה הסכמתה העקרונית של המאשימה לסיים הליך בהסדר מותנה, מצדיקה את ביטול ההרשעה, מבלי שהנאשם עמד בתנאים הנדרשים לכך, עלולה לשמוט את הקרקע תחת ההליך המבורך של הסדר מותנה, ולזאת ודאי אין הצדקה.

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 52382-11-20 מדינת ישראל נ' סיטבון

9. מכאן, הגעתי למסקנה כי ענינו של הנאשם אינו נמנה על אותם חריגים שבחריגים המצדיקים הימנעות מהרשעה בדין. לפיכך הרשעתו של הנאשם תעמוד על כנה, ואני גוזר עליו את העונשים הבאים:

- א. 3 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור בתוך שלוש שנים עבירה בה הורשע.
- ב. פיצויים בסך 6,284 ₪ אשר ישולמו למתלונן מס' 2 (עד תביעה מס' 3). הפיצויים ישולמו ב- 4 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל ביום 10.5.21 ובכל 10 בחודש שלאחריו. לא ישולם איזה מהתשלומים במועדו, תעמוד יתרת הפיצויים לפירעון מיד.
- ג. הנאשם ייתן התחייבות בסך 5,000 ₪ להימנע בתוך שלוש שנים מביצוע עבירה בה הורשע. הנאשם יצהיר על התחייבותו לפניי עוד היום, שאם לא כן, ירצה תקופת מאסר בת 5 ימים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ח' אייר תשפ"א, 20 אפריל 2021, במעמד הצדדים.

גיל אבנון, שופט